ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (piata komora)
z 10. júna 2004 *

Vo veci T-315/02,

Svend Klitgaard, bydliskom v Skørpingu (Dánsko), v zastúpení: S. Koll Espensen, advokát,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: H. Støvlbæk a C. Giolito, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci: P. Heidmann, advokát, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je žaloba podaná podľa článku 238 ES, ktorou sa žalobca domáha náhrady vo výške 19 867,40 eur, ktoré údajne vynaložil v súvislosti s plnením zmluvy č. 32.0166 uzavretej v rámci projektu Plant Life Assessment Network (PLAN) časť D spolu s úrokmi z omeškania, ako aj náhrady nákladov spojených s vymáhaním spolu s úrokmi z omeškania,

* Jazyk konania: dánčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV
(piata komora),

v zložení: predsedníčka komory P. Lindh, sudcovia R. García-Valdecasas a J. D. Cooke,

tajomník: D. Christensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 20. januára 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Roku 1997 Komisia zverila Spoločnému výskumnému centru (ďalej len „SVC") zodpovednosť za šesťdesiat projektov týkajúcich sa životnosti priemyselných zariadení zahrnutých pod jediný projekt nazvaný „Plant Life Assessment Network" (ďalej len „projekt PLAN").

2 Dňa 22. decembra 1997 Spoločenstvo zastúpené Komisiou uzavrelo s pánom S. Klitgaard na dobu 48 mesiacov zmluvu (č. 32.0166), ktorej predmetom bolo vykonanie technického auditu časti D projektu PLAN (ďalej len „zmluva"). Žalobca začal vykonávať túto úlohu v októbri 1997, pred uzavretím samotnej zmluvy.

Ustanovenia zmluvy

3 Článok 4.1 zmluvy, ktorý upravuje odmenu žalobcu, stanovuje:

„Komisia sa zaväzuje zaplatiť zmluvnej strane ako protihodnotu za služby v rámci tejto zmluvy sumu vo výške maximálne 81 000 (osemdesiatjeden tisíc) ecu takto:

— 30 % po podpísaní tejto zmluvy,

— 20 % po tom, ako Komisia schváli prvú ročnú správu,

— 20 % po tom, ako Komisia schváli druhú ročnú správu,

— 20 % po tom, ako Komisia schváli tretiu ročnú správu,

— 10 % po tom, ako Komisia schváli konečnú správu.

Zmluvné strany sa dohodli, že uvedená suma zahŕňa všetky výdavky, ktoré vzniknú zmluvnej strane v súvislosti s jej plnením, s výnimkou tých výdavkov, ktoré sú uvedené v článku 5."

4 Článok 5 zmluvy upravujúci cestovné výdavky stanovuje:

„5.1 Cestovné výdavky spojené s pobytom zmluvnej strany, ako aj všetky výdavky súvisiace s dopravou materiálu alebo batožiny, ktorá nie je príručná a ktoré sú priamo spojené s výkonom povinností uvedených v článku 3 tejto zmluvy, sa nahrádzajú v súlade s osobitnými ustanoveniami prílohy 4.

5.2 Tieto výdavky budú nahradené na základe predloženia písomných dokladov, ako potvrdenky a ústrižky lístkov."

5 Príloha 4 písm. c), *in fine*, zmluvy stanovuje hornú hranicu cestovných výdavkov takto:

„Vyššie opísané výdavky budú nahradené až do sumy maximálne 27 000 ecu pre zmluvné obdobie 48 mesiacov."

6 Článok 4.2, prvý a druhý pododsek zmluvy, týkajúci sa lehoty na zaplatenie, znie:

„Komisia sa zaväzuje zaplatiť sumy splatné splnením tejto zmluvy v lehote 60 dní, ktorá plynie odo dňa, kedy Komisia schváli alebo má povinnosť schváliť správy (‚deň schválenia') až do dňa, keď budú uvedené sumy odpísané z jej účtu.

Plynutie tejto lehoty môže Komisia prerušiť kedykoľvek počas obdobia 60 dní, ktoré plynie odo dňa schválenia, oznámením dotknutej zmluvnej strane, že zodpovedajúce žiadosti o zaplatenie nie sú prípustné buď preto, že pohľadávka nie je splatná, alebo preto, že neboli predložené písomné doklady, alebo preto, že Komisia považuje za nevyhnutné pristúpiť k dodatočným preskúmaniam. Plynutie lehoty pokračuje odo dňa zaregistrovania správne vyhotovených žiadostí o zaplatenie."

7 Článok 3 písm. b) prílohy 1 zmluvy upravuje schválenie konečnej správy Komisiou:

„Táto správa popisuje súbor vykonaných prác, ako aj výsledky dosiahnuté v súvislosti s plnením zmluvy. Táto správa musí tiež obsahovať stručný prehľad najdôležitejších dosiahnutých výsledkov.

...

Táto správa sa považuje za schválenú Komisiou, ak v lehote jedného mesiaca nasledujúceho po doručení konečnej správy ..., výslovne neoznámi zmluvnej strane svoje pripomienky."

8 Podľa článku 8 zmluvy Súd prvého stupňa má právomoc rozhodovať o všetkých sporoch vyplývajúcich zo zmluvy, ktorá sa podľa jej článku 7 riadi dánskym právom.

Skutkový stav

9 Dňa 1. apríla 1998 v súlade s článkom 4.1 zmluvy Komisia zaplatila žalobcovi prvú splátku vo výške 24 300 eur.

10 Listom z 30. novembra 1998 žalobca požiadal Komisiu na jednej strane, aby mu zaplatila druhú splátku vo výške 16 200 eur a na strane druhej, aby mu nahradila cestovné výdavky za obdobie od 1. októbra do 30. novembra 1998.

11 Listom z 25. februára 1999 Komisia odmietla žiadosť o náhradu cestovných výdavkov, a to z týchto dôvodov:

„Ako isto viete, suma 3 500 ecu bola pôvodne stanovená pre každý projekt technického auditu a na výdavky, ktoré vznikli (plus výdavky spojené s účasťou na PLAN a súvisiace výdavky). Celková suma bola 81 000 ecu v rámci časti D (pozri prílohu 1: náklady siete).

Bohužiaľ, vzhľadom na tlačovú chybu, konečné znenie vašej zmluvy stanovilo:

‚Zmluvné strany sa dohodli, že uvedená suma zahŕňa všetky výdavky, ktoré vzniknú zmluvnej strane v súvislosti s jej plnením, s výnimkou tých výdavkov, ktoré sú uvedené v článku 5.'

Konečná zmluva mala samozrejme znieť takto:

‚Zmluvné strany sa dohodli, že uvedená suma zahŕňa všetky výdavky, ktoré vzniknú zmluvnej strane v súvislosti s jej plnením, vrátane tých výdavkov, ktoré sú uvedené v článku 5.'

Dúfame, že podpis priloženého dodatku k zmluve nepredstavuje pre vás žiaden problém."

12 Listami z 3. marca a 26. marca 1999 žalobca odmietol návrh Komisie z 25. februára 1999 z dôvodu, že odmena by už nebola primeraná k ním poskytovanému plneniu. Zaslal dva návrhy dodatkov k zmluve, ktoré buď obmedzovali plnenia stanovené v zmluve, alebo vyžadovali náhradu cestovných výdavkov v rozsahu vyššom, ako bola suma určená v článku 4.1 zmluvy.

13 Dňa 17. mája 1999 Komisia zaplatila druhú splátku vo výške 16 200 eur, v ktorej boli zahrnuté cestovné výdavky.

14 Listom z 20. mája 1999 žalobca upozornil Komisiu, že všetky činnosti súvisiace so zmluvou budú prerušené od 1. júna 1999, ak Komisia nenahradí cestovné výdavky v rozsahu vyššom, ako bola suma určená v článku 4.1 zmluvy, alebo obmedzí poskytovanie plnení upravených v zmluve. V tejto súvislosti zaslal dva návrhy dodatkov zmluvy.

15 Listom zo 16. júna 1999 Komisia zaslala žalobcovi dva návrhy dodatkov zmluvy, jeden týkajúci sa odmeny žalobcu a druhý týkajúci sa plnení poskytovaných žalobcom. Na základe prvého dodatku odmena žalobcu bola výslovne obmedzená na maximálnu sumu 81 000 eur, ktorá zahŕňala aj cestovné výdavky. Protihodnotou podľa druhého dodatku bolo obmedzenie povinnosti, ktoré mal splniť žalobca, keďže jeho účasť na sieťových stretnutiach nebola viac potrebná od 1. júna 1999.

16 Listom z 18. júna 1999 žalobca odpovedal tak, že návrh Komisie zo 16. júna 1999 zodpovedal v podstate jeho druhému návrhu z 20. mája 1999. Žalobca vyhlásil:

„Akonáhle obdržím dva originály prvého a druhého dodatku, jeden exemplár z každého dodatku pošlem späť podpísaný za výslovnej podmienky, že posledné dohodnuté splátky budú zaplatené v lehotách splatnosti."

17 Dňa 7. júla 1999 žalobca podpísal a vrátil dva návrhy dodatkov Komisii, ktorá ich však založila na neznáme miesto. Žalobca ich opätovne zaslal 24. septembra 1999. Komisia ich podpísala 29. septembra 1999.

18 Komisia zaplatila tretiu a štvrtú splátku po predložení príslušných ročných správ, a to 21. decembra 1999 a 12. decembra 2000.

19 Listom z 30. novembra 2001 žalobca zaslal dokument nazvaný „ročná správa" a vyzval Komisiu na zaplatenie poslednej splátky. Komisii bola doručená táto listová zásielka 4. decembra 2001.

20 Elektronickou poštou zo 17. decembra 2001 Komisia požiadala žalobcu, aby jej elektronickou poštou poslal správu, ktorú obdržala v papierovej verzii 4. decembra 2001. Okrem toho žiadala žalobcu, aby jej poskytol určité informácie o prácach vykonaných počas celkového zmluvného obdobia.

21 Elektronickou poštou z 19. decembra 2001 žalobca zaslal informácie požadované Komisiou.

22 Listom z 30. januára 2002 Komisia informovala žalobcu, že možno vyhovieť jeho žiadosti o zaplatenie z 30. novembra 2001 len v tom prípade, ak predloží doklady o svojich cestovných výdavkoch počas celého zmluvného obdobia.

23 Listom z 31. januára 2002 žalobca doručil Komisii oznámenie, v ktorom uviedol, že Komisia nezaplatila poslednú dohodnutú splátku vo výške 8 100 eur v stanovenej lehote. Okrem toho žiadal náhradu cestovných výdavkov vo výške 19 867,40 eur, odvolávajúc sa na svoj list z 18. júna 1999, podľa ktorého jeho prijatie prvého dodatku záviselo od dodržania lehoty splatnosti zostávajúcich splátok.

24 Listami zo 4. februára 2002 a z 12. marca 2002 žalobca odmietol žiadosť Komisie týkajúcu sa predloženia dokladov o cestovných výdavkoch, a tvrdil, že Komisia sa snaží oddialiť zaplatenie poslednej splátky. Okrem toho zopakoval svoju žiadosť adresovanú Komisii, ktorou sa domáhal zaplatenia poslednej splátky pred 1. aprílom 2002 a náhrady svojich cestovných výdavkov pred 1. májom 2002.

25 Dňa 18. apríla 2002 Komisia obdržala požadované doklady.

26 Komisia zaplatila poslednú splátku 15. mája 2002. Nevyhovela však žalobcovej žiadosti o náhradu cestovných výdavkov, na čo ten podal 10. októbra 2002 túto žalobu.

Návrhy účastníkov konania

27 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa zaviazal Komisiu:

— na zaplatenie sumy 19 867,40 eur z dôvodu cestovných výdavkov spolu s úrokmi z omeškania vo výške diskontnej sadzby Dánskej národnej banky zvýšenej o 5 % od 30. apríla 2002 až do zaplatenia,

— na zaplatenie sumy 592,50 eur z dôvodu náhrady nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky spolu s úrokmi z omeškania vo výške diskontnej sadzby Dánskej národnej banky zvýšenej o 5 % od 30. apríla 2002 až do zaplatenia,

— na náhradu trov konania.

28 Okrem toho sa žalobca domáha, z dôvodu opatrení na zabezpečenie priebehu konania, aby mu Komisia zaslala určité dokumenty, najmä kópiu zmluvy medzi CCR a Komisiou, a rozpočet, na ktorom je táto zmluva založená.

29 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

30 Komisia navrhla, aby Súd prvého stupňa zamietol žiadosť o nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania.

Právny stav

O návrhu zaviazať Komisiu na zaplatenie sumy 19 867,40 eur

31 Na podporu svojho návrhu žalobca uvádza, že Komisia mu dlhuje sumu z dôvodu cestovných výdavkov, ktoré mu vznikli počas plnenia zmluvy a ktorých výška dosahuje sumu 19 867,40 eur spolu s úrokmi z omeškania. V tejto súvislosti žalobca v podstate uvádza dve hlavné tvrdenia a dve subsidiárne tvrdenia.

32 Po prvé, žalobca uznáva, že prijal návrh, že jeho celková odmena bude obmedzená na maximálnu sumu 81 000 eur, v ktorej budú zahrnuté aj cestovné výdavky, a to prostredníctvom dvoch dodatkov uzavretých 29. septembra 1999, ktorými sa zmenil článok 4.1 zmluvy. Uvedené dodatky sú však podľa jeho názoru nulitné a článok 4.1 zmluvy sa v dôsledku toho uplatňuje aj naďalej podľa pôvodného znenia zmluvy uzavretej 22. decembra 1997.

33 Po druhé, žalobca tvrdí, že článok 4.1 zmluvy podľa jej pôvodného znenia vylučuje zo sumy 81 000 eur cestovné výdavky, ktoré vznikli počas plnenia zmluvy, a teda mu vzniká nárok na náhradu týchto výdavkov popri tejto sume.

34 Subsidiárne žalobca tvrdí, že Komisia v každom prípade mlčky prijala počas plnenia zmluvy povinnosť nahradiť mu cestovné výdavky, ktoré mu vznikli, popri sume 81 000 eur.

O nulite dvoch dodatkov

— Tvrdenia účastníkov konania

35 Čo sa týka nulity dvoch dodatkov, žalobca tvrdí, že na jednej strane počas rokovaní podmienil ich platnosť dodržaním lehoty splatnosti zostávajúcich splátok, čo Komisia akceptovala. Na strane druhej tvrdí, že tým, že Komisia zaplatila s omeškaním poslednú splátku, nedodržala uvedenú podmienku, v dôsledku čoho sú oba dodatky nulitné.

36 Čo sa týka oneskoreného zaplatenia poslednej splátky, žalobca tvrdí, že dátum splatnosti bol 4. marec 2002. Keďže Komisia zaplatila poslednú splátku 15. mája 2002, nedodržala lehotu splatnosti upravenú v článku 4.2 prvom pododseku zmluvy.

37 V súlade s článkom 4.1 zmluvy Komisia obdržala správu o plnení zmluvy 4. decembra 2001. Keďže nevypracovala v lehote nasledujúceho mesiaca pripomienky k tejto správe, správa bola považovaná za schválenú 4. januára 2002 v súlade s článkom 3 písm. b) prílohy 1 zmluvy. V tejto súvislosti žalobca dodáva, že na základe skutočnosti, že Komisia dostala elektronickú verziu tejto správy 19. decembra 2001, nemožno tvrdiť, že jeho konečná správa bola prijatá k tomuto dátumu. V súlade s článkom 4.2 prvým pododsekom zmluvy lehota splatnosti 60 dní začala plynúť 4. januára 2002.

38 Ďalej žalobca popiera tvrdenie Komisie, podľa ktorého bolo plynutie lehoty splatnosti prerušené. Keď Komisia tvrdí, že zmluvné strany sa dohodli na pevnej odmene, nebol potom dôvod vyžadovať predloženie dokladov preukazujúcich cestovné výdavky. O to viac, že dodatočné preskúmania vyžadované Komisiou neboli jasne upresnené v zmluve. Navyše zmluvné strany sa nedohodli na tom, že vyžiadanie dodatočných informácií by malo mať za následok prerušenie plynutia lehoty splatnosti. Okrem toho, tým, že Komisia nežiadala o preskúmania v dohodnutej lehote, nemala právo prerušiť plynutie lehoty.

39 Nakoniec žalobca uvádza, že v priebehu štyroch rokov plnenia zmluvy, Komisia nespochybnila spôsob, akým predkladal svoje žiadosti o náhradu cestovných výdavkov, zasielajúc najmä jednoduchý súhrnný prehľad bez toho, že by priložil dôkazné prostriedky. Tento spôsob predkladania žiadostí sa takto stal náležitosťou zmluvy.

40 Komisia odpovedá v tom zmysle, že zaplatila poslednú splátku v lehote stanovenej v článku 4.2 zmluvy.

41 Najskôr, v rozpore s tvrdením žalobcu začala podľa názoru Komisie lehota splatnosti plynúť 19. januára 2002, teda mesiac po prijatí elektronickej verzie správy žalobcu a nevyhnutných údajov preto, aby bolo možné ju označiť za ukončenú správu v súlade s článkom 3 písm. b) prílohy 1 zmluvy.

42 Následne v súlade s článkom 4.2 druhým pododsekom zmluvy plynutie lehoty splatnosti, podľa tvrdenia Komisie, bolo prerušené od 30. januára 2002, teda odo dňa, kedy žiadala žalobcu o predloženie dokladov do 18. apríla 2002, do dňa obdržania požadovaných dokladov. Takto, berúc do úvahy prerušenie plynutia lehoty, 38 dní plynulo od 19. januára 2002, odo dňa schválenia konečnej správy do 15. mája 2002, do dňa zaplatenia.

43 Komisia nesúhlasí s tvrdením žalobcu, podľa ktorého nebola oprávnená požadovať predloženie dokladov. Skutočnosť, že sa zmluvné strany dohodli na pevnej cene nebránilo, podľa jej názoru, tomu, aby mohla vyžadovať dodatočné preskúmania v súlade s článkom 4.2 druhým pododsekom zmluvy.

44 Komisia sa naopak domnieva, že účelom doložky o prerušení lehoty splatnosti je to, aby sa mohla uistiť, že získala podložené informácie týkajúce sa cestovných výdavkov, ktoré skutočne vznikli. Ďalej tvrdí, že nemohla nahradiť cestovné výdavky presahujúce hornú hranicu 27 000 eur a že ak výdavky, ktoré skutočne vznikli, boli nižšie ako táto hranica, mala právo vyžadovať zníženie zmluvnej sumy, avšak toto právo v danom prípade nevykonala pre redakčnú chybu článku 4.1 zmluvy.

45 Komisia tiež odmieta tvrdenie žalobcu, podľa ktorého v zmluve nebolo upravené to, že dodatočné preskúmania majú za následok prerušenie plynutia lehoty splatnosti. Naopak, článok 4.2 druhý pododsek zmluvy jasne stanovuje, že plynutie lehoty

splatnosti môže byť prerušené, ak Komisia považuje za nevyhnutné pristúpiť k dodatočným preskúmaniam. Toto zmluvné ustanovenie je podľa názoru Komisie presné: vyplýva jej z neho právo vyžadovať doklady.

46 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že jednoduché súhrnné prehľady neustále používané pre preukázanie cestovných výdavkov sa stali „zmluvným prvkom medzi zmluvnými stranami", nahradzujúcim článok 4.2 druhý pododsek zmluvy, Komisia uvádza, že skutočnosť, že nevykonávala skôr ako zmluvná strana svoje právo vyžadovať predloženie rozsiahlejších dokladov, neznamená, že sa vzdala tohto práva. Dodáva, že bolo dôležité, že mohla vykonávať kontrolu dokladov o cestovných výdavkoch v súlade so zmluvou.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

47 Účastníci konania sa nezhodujú v otázke dátumu, kedy začala plynúť lehota splatnosti poslednej splátky, a v otázke, či Komisia mala právo prerušiť plynutie lehoty splatnosti.

48 Pokiaľ ide o deň, kedy začala plynúť lehota splatnosti, je potrebné zdôrazniť, že v zmysle článku 4.2 prvého pododseku zmluvy lehota splatnosti 60 dní začína plynúť odo dňa schválenia konečnej správy predloženej žalobcom v súlade s článkom 4.1 zmluvy. Podľa článku 3 písm. b) prílohy 1 zmluvy, konečná správa musí popisovať súbor vykonaných prác, ako aj výsledky dosiahnuté v súvislosti s plnením zmluvy. Toto zmluvné ustanovenie tiež určuje, že konečná správa je považovaná za schválenú Komisiou, ak v lehote jedného mesiaca nasledujúceho po jej predložení neoznámi zmluvnej strane svoje pripomienky.

49 V danom prípade vyplýva zo spisu, že, ako uviedli účastníci konania počas pojednávania, správa predložená Komisiou 4. decembra 2001 obsahovala len informácie týkajúce sa štvrtého roku plnenia zmluvy a neobsahovala informácie týkajúce sa štyroch rokov plnenia zmluvy, ako to určuje zmluva. Okrem toho, 17. decembra 2001 Komisia žiadala žalobcu o predloženie určitých dodatočných informácií týkajúcich sa plnenia zmluvy, a to za celé zmluvné obdobie. Z uvedeného vyplýva, že žalobca splnil náležitosti týkajúce sa obsahu konečnej správy až 19. decembra 2001, teda v deň, kedy predložil Komisii požadované informácie. Keďže Komisia neoznámila svoje pripomienky ku konečnej správe počas nasledujúceho mesiaca, táto správa je považovaná za schválenú 19. januára 2002. V dôsledku toho lehota splatnosti 60 dní začala plynúť od 19. januára 2002.

50 Čo sa týka hľadiska, či v danom prípade mala Komisia právo prerušiť plynutie lehoty splatnosti, zo spisového materiálu a z vyhlásenia účastníkov konania počas pojednávania vyplýva, že žalobca miesto toho, aby predložil Komisii doklady o cestovných výdavkoch, ktoré mu vznikli v priebehu plnenia zmluvy, sa uspokojil s priložením súhrnných prehľadov ku každej z predložených správ v súlade s článkom 4.1 zmluvy. Tiež vyplýva zo spisového materiálu, že Komisia svojim listom z 30. januára 2002 žiadala od žalobcu predloženie dokladov o všetkých cestovných výdavkoch, ktoré mu vznikli počas plnenia zmluvy, a oznámila žalobcovi, že dôsledkom tejto žiadosti je prerušenie plynutia lehoty splatnosti.

51 V tejto súvislosti tvrdenie žalobcu, podľa ktorého Komisia nemala žiadať predloženie preukazujúcich dokladov, keďže zmluvné strany sa dohodli na pevnej odmene, musí byť odmietnuté. Príloha 4 písm. c) zmluvy, ktorá nebola zmenená prvým dodatkom, určuje hornú hranicu náhrady cestovných výdavkov žalobcu na sumu 27 000 eur. Zo zmluvy tak nevyplýva, že sa zmluvné strany dohodli na určitej pevnej sume určenej na náhradu cestovných výdavkov. Navyše, z článku 5.2 zmluvy, ktorý nebol zmenený prvým dodatkom, jasne vyplýva, že cestovné výdavky možno uhradiť po predložení dokladov o ich vynaložení.

52 Rovnako treba tiež odmietnuť tvrdenie žalobcu, podľa ktorého právo Komisie žiadať o vykonanie dodatočných preskúmaní nie je jasne dohodnuté v zmluve, že účinkom takejto žiadosti nie je prerušenie plynutia lehoty splatnosti a že jej žiadosť v danom prípade bola oneskorená. Z článku 4.2 druhého pododseku zmluvy vyplýva Komisii právo prerušiť plynutie lehoty splatnosti v priebehu obdobia 60 dní nasledujúcich po schválení každej zo správ predložených žalobcom v súlade s článkom 4.1 zmluvy, „ak považuje za nevyhnutné pristúpiť k dodatočným preskúmaniam."

53 Nakoniec sa musia odmietnuť tvrdenia žalobcu, podľa ktorých sa Komisia vzdala svojho práva vyžadovať dodatočné preskúmania na základe článku 4.2 druhého pododseku zmluvy. Skutočnosť, že nežiadala o predloženie dokladov pred zaplatením poslednej splátky, nie je sama osebe dostatočná na to, aby bolo možné vyvodiť záver, že sa vzdala tohto práva.

54 Z uvedeného vyplýva, že plynutie lehoty splatnosti bolo prerušené od 30. januára 2002, odo dňa, kedy Komisia žiadala žalobcu o predloženie dokladov o cestovných výdavkoch, do 18. apríla 2002, do dňa, kedy požadované doklady Komisia obdržala, teda iba 38 dní uplynulo od schválenia konečnej správy 19. januára 2002 do zaplatenia poslednej splátky Komisiou 15. mája 2002.

55 Je teda dôvodné odmietnuť tvrdenie žalobcu, podľa ktorého zaplatenie poslednej splátky nebolo včas vykonané. Takto, bez toho, že by bolo nevyhnutné rozhodnúť, či účinnosť dvoch dodatkov k zmluve sa viazala na splnenie podmienky spočívajúcej v dodržaní lehoty splatnosti zostávajúcich splátok, je dôvodné odmietnuť tvrdenie žalobcu, podľa ktorého uvedené dodatky sú neúčinné.

56 A preto nie je dôvod rozhodnúť o tvrdení žalobcu, podľa ktorého z článku 4.1 zmluvy, v jej pôvodnom znení, mu vyplýva právo na náhradu cestovných výdavkov popri sume 81 000 eur.

O subsidiárnom tvrdení súvisiacom s tým, že Komisia mlčky prijala záväzok nahradiť cestovné výdavky, ktoré vznikli žalobcovi popri sume 81 000 eur

57 Subsidiárne žalobca tvrdí, že Komisia, v každom prípade, po podpísaní zmluvy a jej dodatkov, mlčky prijala záväzok nahradiť vzniknuté cestovné výdavky popri sume 81 000 eur. Na tento účel žalobca zasielal prehľady počtu hodín pripojené ku každej ročnej správe predloženej v súlade článkom 4.1 zmluvy, ktoré neboli nikdy spochybnené Komisiou.

58 Komisia popiera, že po uzavretí dodatkov zmluvy dala žalobcovi dôvod na to, aby veril, že mu nahradí skutočné výdavky popri sume 81 000 eur. Naopak, z dodatkov uzavretých medzi zmluvnými stranami jasne vyplýva, že toto nebol jej zámer.

59 Súd prvého stupňa v tejto súvislosti konštatuje, že žalobca priložil k správam predloženým v súlade s článkom 4.1 zmluvy výpisy počtu hodín venovaných projektu PLAN. Tieto dokumenty vôbec nedokazujú, že Komisia prijala mlčky záväzok nahradiť cestovné výdavky popri sume 81 000 eur, v rozpore s ustanoveniami článku 4.1 zmluvy v zmenenej podobe. Toto tvrdenie je teda potrebné odmietnuť ako nedôvodné.

60 Vzhľadom na predchádzajúce je na mieste zamietnuť návrh na zaviazanie Komisie zaplatiť sumu 19 867,40 eur, a to bez toho, aby bolo nevyhnutné nariadiť navrhované opatrenia na zabezpečenie priebehu konania.

O návrhu na náhradu nákladov spojených vymáhaním

61 Na podporu svojho návrhu na náhradu týchto výdavkov žalobca uvádza, že Komisia je povinná nahradiť mu náklady spojené s vymáhaním, ktoré mu vznikli v súvislosti s vymáhaním zaplatenia poslednej splátky.

62 V tejto súvislosti už bolo vyššie konštatované, že posledná splátka bola zaplatená v zmluvnej lehote. Z toho vyplýva, že návrh na zaplatenie 592,95 eur ako nákladov spojených s vymáhaním musí byť tiež zamietnutý.

O trovách

63 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho, aby znášal svoje trovy konania a okrem toho, aby nahradil trovy konania, ktoré vznikli Komisii v súlade s jej návrhom.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Žalobca znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 10. júna 2004.

Tajomník

H. Jung

Predsedníčka komory

P. Lindh